

არგუმენტირებული ესე ვაჟა-ფშაველას ლექსის „ღამე მთაში“
და ჯეიმს თურბერის მოთხრობის „ბოლო ყვავილი“
მიხედვით.

თეზისი: ბუნებას შეუძლია იარსებოს ადამიანის გარეშე, მაგრამ ადამიანს
ბუნების გარეშე არსებობა არ შეუძლია.

ბუნება არსებობს ადამიანის გარეშე და მოქმედებს თავის კანონების
შესაბამისად. მისი ცვლილებები და მოვლენები არ საჭიროებენ ადამიანის
ჩარევას. ვაჟა-ფშაველას ლექსი „ღამე მთაში“ აჩვენებს, რომ ბუნება მოქმედებს
დამოუკიდებლად; ადამიანი ხედავს მოვლენებს და ცდილობს მათ
მნიშვნელობა მისცეს, მაგრამ ბუნება განაგრძობს არსებობას თავის კანონებს
მიყოლებით.

ადამიანი ბუნების გარეშე ვერ შეინარჩუნებს სიცოცხლეს ან სულიერ
სრულფასოვნებას. ეს ნათლად ჩანს ჯეიმს თურბერის მოთხრობაში „ბოლო
ყვავილი“. როცა გარემო განადგურებულია, ადამიანები კარგავენ ინტერესს,
მიზანსა და სიხარულს. მხოლოდ მაშინ, როცა ადამიანი ცდილობს აღადგინოს
გარემო და ზრუნავს მის შენარჩუნებაზე, ბრუნდება სიცოცხლე, აღდგება
ურთიერთობები და აზრი დაბრუნდება. ეს მაგალითი გვაჩვენებს, რომ
ადამიანის არსებობა ბუნების გარეშე წარმოუდგენელია.

ადამიანი ბუნების გარეშე ვერ შეძლებს სრულფასოვან ცხოვრებას და
განვითარებას. გარემო, ცვლილებები და მოვლენები განსაზღვრავს მის ყოფას,
აზროვნებას და გადაწყვეტილებებს. ბუნება უზრუნველყოფს ადამიანისთვის
აუცილებელ პირობებს, რის გარეშე ვერ განაგრძობს იგი ფიზიკურ,
ფსიქოლოგიურ და სულიერ არსებობას. სწორედ ბუნება ქმნის იმ ჩარჩოს,
სადაც ადამიანი სწავლობს, იაზრებს მოვლენებს და აღიქვამს სამყაროს
მნიშვნელობას; მისი გარეშე ადამიანის ცხოვრება უგრძნობელი და
შეზღუდული გახდება.

ამიტომ ადამიანის პასუხისმგებლობა ბუნების მიმართ გადამწყვეტია. მისი
მოვლა და დაცვა არა მხოლოდ უზრუნველყოფს გარემოს შენარჩუნებას,
არამედ უშუალოდ განსაზღვრავს ადამიანის ცხოვრების ხარისხს,
საზოგადოების განვითარებას და მომავალი თაობების შესაძლებლობებს.

ბუნება არა მხოლოდ საწყისია, არამედ მძლავრი საფუძველია, რომლის გარეშე ადამიანის არსებობა წარმოუდგენელია. ადამიანის მოქმედება ბუნების შენარჩუნებისთვის არის არა მხოლოდ ფიზიკური მოვლა, არამედ სულიერი კავშირი სამყაროსთან, რაც აძლევს ცხოვრებას სიღრმეს და აზრს.

ადამიანს ეკისრება პასუხისმგებლობა ბუნების წინაშე, რადგან მხოლოდ მისი ქმედება განსაზღვრავს, რამდენად შეძლებს გარემომ შეინარჩუნოს სიცოცხლისუნარიანობა და შექმნას პირობები ადამიანის ფიზიკური, ინტელექტუალური და სულიერი განვითარებისთვის. ბუნება მოქმედებს თავის კანონებზე, მაგრამ ადამიანის ჩარევა აუცილებელია, რათა გარემომ არ დაკარგოს ფუნქციონირება და შენარჩუნდეს მომავალი თაობებისთვის.

დასკვნა:

ბუნება და ადამიანი დაკავშირებულნი არიან, თუმცა მათი ურთიერთობა არ არის სიმეტრიული. ბუნება მოქმედებს თავისი კანონებით და ადამიანზე დამოუკიდებლად იარსებებს, მაგრამ ადამიანს მხოლოდ ბუნების არსებობის პირობებში შეუძლია სრულფასოვნად იცხოვროს, იაზროვნოს და განვითარდეს. ამიტომ ადამიანმა უნდა მიიღოს პასუხისმგებლობა გარემოს მიმართ, დაიცვას მისი წესი და შეინარჩუნოს ბუნებრივი ბალანსი, რადგან მხოლოდ ამ გზით შეიძლება უზრუნველყოს საკუთარი, საზოგადოებისა და მომავალი თაობების კეთილდღეობა.

მარიამ ჩიტაიშვილი